

HET GOEDE NIEUWS BRENGEN - ST DOMINICUS

Jesaja 52, 7-10

Mattheüs 28, 16-20

Jozef Essing o.p., 4 augustus 2019, Dominicuskerk Utrecht

Een moment op de middelbare school is me altijd bijgebleven. Het was pauze. Ik zag de oude pater Titus, leraar Frans, wat scheef in zijn pij lopen. Kwajongensachtig deed ik zijn bewegingen na op de gang. Tot de leraar wiskunde me vastgreep. Ik verwachtte een uitbrander. Maar hij zei: 'Als ik jou nog zo zie lopen als je zo oud bent, zal ik groot respect voor je hebben'.

Het effect op mij voel ik nog. Mijn vertoning stortte in als iets belachelijks. Tegelijk voelde ik mij voor vol aangesproken, ja vereerd. Het is me altijd bijgebleven als een kostbare ervaring, als een blik-opener: er is een macht van een heel eigen soort: een invloed die ontwapent, uit het veld slaat, en tegelijk mij optilt.

Het reikt me een sleutel aan om in de lezingen van vandaag te komen. Daar brengt een bode goed nieuws en krijgen wij de opdracht het ook te doen. En wat is dan dat goede nieuws? '*Uw God is koning*' - aldus de eerste lezing; en - in het evangelie van vandaag - '*Maak allen mijn volgelingen*'. Maar wat zeiden de aanvoerders van de kruistochten: 'Onze God is de sterkste'. En wat zegt menige brulaap op tv: 'Kom bij ons. Ik weet wat goed voor jullie is'. Moet je daar blij van worden? Is dat het goede nieuws?

Niet als je macht en kracht ziet als overbluffen, superioriteit die neerdrukt, maar wel als het een kracht is die het hart raakt en het beste in je opwekt. Bijbels gesproken, vanuit de ervaringen van Mozes en Elia: niet een storm die omver blaast, maar een zuchtje waarin je op adem komt, een niet verzengend vuur dat een waardeloze doornstruik lichtbaken doet zijn, God niet in het verlengde van de machtsstrijd die we maar al te goed kennen, maar als een heel andere macht, zoals een liefdevol mens een kind aanspreekt: die overdondert niet, bukt zich tot op ooghoogte, dempt het stemvolume, kijkt het kind aan, spreekt met aandacht en probeert het goede op te wekken

Vast in de traditie van de orde is verankerd het verhaal van het nachtgesprek tussen Dominicus en een kathaarse, een ketterse herbergier.

Niemand weet wat er precies gezegd is.

Alleen dat tegen de ochtend beiden wijzer zijn geworden.

De herbergier werd geraakt door de manier waarop Dominicus sprak over een God die mens werd, dichtbij is gekomen, zichtbaar, hoorbaar, tastbaar.

En Dominicus leerde dat de prediker zelf een 'bonhomme' moet worden, een goed mens (zo keek het volk tegen een kathaar aan); niet een bezitter, ook niet van de waarheid, maar iemand die de hand ophoudt en zelf kan ontvangen wat hij anderen aanbiedt, gedragen door wat hij uitdraagt

Er zijn twee soorten macht, twee soorten invloed. De ene is de brute niets ontziende kracht van die wij 'de godheden' noemen. De andere is die van het zien, weet hebben van en nabij komen.

De bevrijding van het volk Israël begint met het visioen van Mozes die een doornstruik als een vuur ziet oplichten zonder dat die verteerd wordt. Op het moment dat hij dit nader wil onderzoeken houdt een stem hem staande *IK heb gezien jullie slavernij, gehoord jullie noodkreet, gevoeld jullie last IK daal af om jullie uit het slavenland te leiden naar een land waar het goed is* Hier spreekt niet een God die overdondert maar een God die meeleeft. Het is vanuit dit meeleven dat de eerste lezing verstaan moet worden. *'Uw God is koning'* wil dan zeggen: niet een brute macht of kracht is de sterkste maar het Meeleven en de Nabijheid met hoofdletter, de Liefde die zich waagt

In een raam van de kathedraal van Chartres, wordt Christus verbeeld als de barmhartige samaritaan, als degene van buiten die dichterbij komt waar de eigen priester en leviet voorbijlopen, en die zich laat raken door de toestand van de mens die voor dood neerligt. Hier zijn de woorden van een vroeger populair kerstlied van toepassing: *de kracht uwer liefde van binnen kan wereld noch hel weerstaan.*

Dat is voor mij de kern van de blijde boodschap: er is een macht die ontwapent, uit het veld slaat, maar tegelijk mij optilt en het beste in mij opwekt. En al lijkt die te worden weggevaagd door het dominante nieuws van de dag, zij weet dwars door alles heen steeds weer mensen te vinden en te raken. Dat bedoelen we toch als we belijden *dat Jezus leeft uit de dood vandaan?*

Zoals toen niemand vermoedde dat vervolger Saulus apostel Paulus zou worden, zo ontstaan vandaag, tegen de verwachting in, in een wereld van 'ik eerst' in een Europa dat de grenzen sluit voor vluchtelingen, gastvrije gemeenschappen zoals San Egidio of Il Poverello, waar mensen zonder een thuis welkom zijn. We zien niet de wereld van aanschijn veranderen, maar wel plekken waar een ándere wereld voelbaar wordt, het koninkrijk van God. Daar wordt het goede nieuws niet enkel gehoord maar zichtbaar en doorleefd.

Zal ik, zullen wij, ook horen tot die mensen die zich laten raken

door die macht die ontwapent, uit het veld slaat,
maar tegelijk mij optilt, het beste in mij opwekt,
zodat ook ik/wij het goede nieuws kunnen laten horen én laten zien?